

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 56. Alia Attonis Scripta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

In ultimo Articulo hujus Capitularis
 Gelasii Papæ Decretum de Libris appro-
 batis & genuinis, vel de Apocryphis po-
 nitur.

Sæculum X.

A. C. 959.

Sup. Lib.
 XXX. §. 35.

§. LVI.

Alia Attonis Scripta.

Aliud præterea Opus, Attone Auctore,
 habemus, de calamitatibus Ecclesiæ
 scriptum, & in tres partes divisum. p. 44.

In prima parte agit de Judiciis Epis-
 coporum, ubi dicit, Episcoporum Accu-
 satores aut contra ipsos testes non nisi
 viros omni exceptione majores esse o-
 portere, Judices vero illos solummodo,
 quos ipsi sibi delegissent, & tandem i-
 psos a nemine nisi a Papa posse conde-
 mnari, quamvis Judicium in Synodo
 provinciali instrui possit. Verum Atto
 has conclusiones ex falsis Decretalibus
 deducit. (*)

Duos deinde abusus irrepsisse deflet,
 nempe duos se purgandi modos, quos
 Episcopi accusati, si argumenta deessent,
 experiri debebant, juramentum & duel-
 lum. Non enim ab ipsis solum contra

B b 3 præ-

(*) Saltem ultima Attonis conclusio, jam
 illa ætate, præsertim in Italia, ex consuetudine
 firma erat; cum omnes Episcoporum Italorum
 causas ab ipso Summo Pontifice definitas fuisse
 ex Historia habeamus.

Sæculum X.
A. C. 959.

præceptum Evangelii & Antiquitatis traditionem, sed etiam a magno Fratrum & Collegarum suorum numero iuramentum exigebatur, quasi vero aliquis ideo reus haberi possit, quod alios non inveniatur, qui iuramento ipsius innocentiam demonstrare vellent, aut quasi non sufficeret regula, quod Actore non probante absolvendus sit reus. *Quod autem spectat ad Duellum, inquit Atto, quamvis Episcopi ad singulare certamen in arenam descendere ipsi non cogantur, sed ad pugilem sui vicarium substituendum, hæc tamen objectum crimen diluendi via culpa non vacat. Ita enim tentatur Deus, qui non semper tenetur miracula patrare, & bonam causam defendenti victoriam tribuere. Ita Episcopi contra Canones, qui eos in causa mortis participes iudicii esse prohibent, effusi sanguinis humani rei efficiuntur, & ad verum crimen committendum compelluntur, ut falsam accusationem amoliantur. Attamen dices, ergo impunita remaneant Ecclesiasticorum crimina? minime gentium. Sed corripiendi sunt secundum Canones, & ministerio Episcoporum, quibus solis de eorum causis in iudicio decernere competit. Laici non nisi ab Episcopis rogati operam conferant. Sed bodie, malum! Auctoritas Ecclesiæ a potestate*

te seculari saepe opprimitur, & Judi- Sæculum X.
cum iniquitate fit, quod Episcopus cri- A. C. 959.
mini obnoxius saepe Sacerdotium reti-
neat, & tanta Dignitate ab accusatione
securus non præstetur. p. 65.

In secunda hujus Tractatus parte de Ordinationibus Episcoporum differit. Ordinatio Episcopi secundum Canones peracta, tanquam a Deo profecta haberi debet. At Principes parum Religiosi contemptis regulis ex solius voluntatis suæ præscripto rem peragi volunt, & succensent Clericis, si aliquis, etsi maximorum meritorum vir sit, quem ipsi non obtulerunt, eligatur, aut ille, quem ipsi præsentarunt, quantumcunque indignus sit, rejiciatur. Optimum ad Ecclesiam regendam quemque putant, qui vel ditissimus, vel ipsis sanguinis cognatione junctus, vel obsequiis exhibitis carissimus fuerit. Atque ex his tribus conditionibus una sufficit. Principes certe nostri vel Episcopatus venales habent, vel si emptor non sit, eam Dignitatem aut in propinquos aut in Clientes conferunt. Alii usque adeo in tanto negotio cæcutiunt, ut pueros ad Episcopatus culmen evebant, & populo tales Doctores dent, qui primis Doctrinæ Sacræ elementis imbuendi sunt. Laudantur & commendantur a castitate, cujus in infantibus necdum ullum

p. 75.

Sæculum X.
A. C. 959.

est meritum. Compellitur populus ad testimonium bonæ vitæ dandum infanti, quem per ætatem Episcopatu indignum noverunt omnes. Plerique cum ordinantur vident, nempe aliqui pueriliter exultant, quod tanto honore afficiantur, aliqui utcunque infantes sint, ludum risu dignum adornari intelligunt. Interrogatur misellus de Fidei articulis, quos vel memoriæ impressit, vel quos e libello legit, tremens & magis virgarum, quam Episcopali Dignitate cavendi metu pavidus. (*) Qui puerum inter-

(*) In nostro Sæculo vidimus Regiæ Domus Bourbonicæ Principem Archiepiscopali & Cardinalitiæ Dignitati, puero sibi collatæ, in maturiore ætate renunciare, cum nempe Ludovicus Antonius Philippi V. Hispaniarum Regis filius anno 1727. natus, anno 1734. Archiepiscopus Toletanus nominatus, anno 1735. Cardinalis Diaconus, Tituli de St. Maria della Scala, a Clemente XII. creatus, anno 1741. Archiepiscopatu Hispalensi a Benedicto XIV. auctus, anno 1754. Purpuram in manus ejusdem Summi Pontificis deposuit. Necdum vero, solutis jam Sponsalibus spiritualibus, ad nuptias sæculares (quod futurum tunc fama ferebat) transiisse legitur.

Ceterum de hoc Sæculo X. Fleurius in præclaro Opusculo de Moribus Christian. S. LX. inquit: *Fides conservabatur integra, nemini in mentem venit de Religionis veritate dubitare, nulla Hæresis caput extulit; sed Barbaries & igno-*

interrogant, sciunt, ipsum, quæ respon-
det, non capere, nec ideo interrogant,
ut ejus scientiam explorent, sed ut for-
mam Canonicam servare videantur, &
fraudem veritatis umbra contegant.
Quid vero sæpissime inde sequitur? Ni-
mirum bujusmodi Præsules male & con-
tra regulas Ecclesiasticas ordinati, spre-
ta ipsorum Dignitate accusantur, injuste
opprimuntur, perfide ejiciuntur, & non
nunquam crudeliter necantur.

Sæculum X.
A. C. 959.

p. 86.

p. 90.

Bb 5

In

ignorantia dominabantur. Cardinalis vero Ba-
ronius miseram Joanne XII. Pontifice Ecclesiæ
Romanæ conditionem deflet his verbis: *Abor-
tivum istum (Papam) tunc parturiit Romæ Ty-
rannis vi pollens, armis omnia miscens, omnia
audens atque subvertens, ut nullo pacto dicen-
dus tunc fuerit legitimus iste Pontifex, in cu-
jus electione lex nulla sit suffragata, sed omnia
vis & metus impleverint: cum qui nec ætate
Diaconus esse potuit, ostensus sit tanquam in
scena mimus Pontificem agens. Attamen . . .
hunc tolerandum utcunque perditissima illa tem-
pora suaserunt magis, quam Ecclesiam Schis-
mate scindere, cujus vitandi causa, utpote mali
omnium pessimi, universa Catholica Ecclesia
eum est venerata Pontificem &c.* Ad an. 955.

Scilicet servatum est cum Ecclesia Romana
illud Ecclesiasticæ Communionis & unitatis vin-
culum, quo rupto, nulla unquam alicubi terra-
rum existens Ecclesia se orthodoxam probavit
vel probare potuit.

Sæculum X.

A.C. 959.

In tertia parte de abusibus ad Bona Ecclesiarum pertinentibus conqueritur Atto. *Silentio præterire non possumus, inquit, quod Episcopo vel vita functo, vel expulso Bona Ecclesiæ Sæcularibus in prædam cedant. Nihil interest, an Ecclesia Episcopo vivente vel mortuo spoliatur. Quid juvet thesaurum Ecclesiæ custodire, dum borrea, cellæ, reliqua omnia diripiuntur? Fruges omnes in natura rei extantes dissipantur, fructus percipiendi, Episcopi futuri nomine, venundantur, differtur Ordinatio, donec omnia prius fuerint consumpta, & tandem Ecclesia plus offerenti conceditur. Unde nulli sæpius quam Ecclesiæ fundi vastantur & venduntur. Hæc mihi in Scriptis Attonis Præsulis Vercellensis memoratu digna visa sunt.*

p. 93.

